

Jutro se je zbudilo iz noči. V mrazu je še vse dremotno in pusto. Jezušček vstaja. Ljubeče pogladi rastlinico po trdih zelenih listih in jo zahvaljuje v svojem božjem srcu za prostorček.

Bet se zgane, zeleni trdi listi zašumé: Daj mi cvet, en sam cvet, o božja Ljubezen, ki bo tako neizmerno sladak kakor današnja noč in tako čudežno krasen! Daj mi to, o Jezušček, meni daj to, da bo ostal za vedno v gozdu spomin na tvoj svetonožni počitek.

Nežno, sladko se dotakne Jezuščkova ročica rastlinice in božja usta govore: »Ne boš več brezcvetnal! Iz tvojega srca naj požene bel cvet, čisto bel kot sneg, a malo naj šine po njem rahlo-rožnata barva, tako rožnata, kot je bil moj smehljaj, ko si mi ponudila sredi mraza in snega sebe za ležišče. Sredi cveta pa naj bleste zlate nitke — zlate lučke svete noči.«

Beseda uliva blagoslov, božje srce ustvarja cvet svoje ljubezni... V svečani tišini se zasmеjejo listi, po gozdu vzklijejo belorožnati cvetovi — teloh ali božična roža.

Vi, otroci, jo poznate, to rožo — kurjica je. Izpod snega vas kliče, pozdravlja in srečne so vaše ročice, kadar jo utrgajo.

To je bilo tisti čas, tisto sveto uro, ko je Jezušček hodil po svetu.

Radivoj Rehar:

Zvon.

Veš, kako li
zvon zvoni ti,
če si priden?
»Bilim-bolim,
zate prosim,
zate molim,
bilim-bolim,
bilim-bolim ...«

Če pa grd si,
neposlušen,
zvon zvoni ti:
»Cingel-cangel,
parkeljček si
ne pa angel,
cingel-cangel,
cingel-cangel ...«